

Risttee

“Tere, Madis!”

“Tere, Karla! Mis juhtus, et pea kinni seotud?”

“Ah, juba vana asi! Ei taha meenutada. Kuu aega on sellest möödas. Aga miks sina kepiga ringi toksid?”

“Ka vana juhtum. Poolkuu ja siis veel poolkuu ning varsti saabki täiskuu.”

“Eks ikka juhtub.”

“Juhtub, juhtub.”

“Minuga juhtus see saatuslikul neljapäeva öösel, kui tulin läbi metsa saunapeolt, endal kõva käik sees. Ikka ühe kraavi äärest teise juurde, just nagu see saartevaheline praamiliiklus. Mets kohises mõnusalt ja pea samuti. Nii triivides jõudsingi ristteeni. Seisatasin, vaatasin. Mõtlesin, et kui nüüd otse

MAHEHUUMOR

põrutaks, oleksin kohe Asta juures. Sa ju Astat tead? Seda, kes elab seal metsaserval?”

“Kes siis Astat ei tea! Mis edasi sai?”

“Edasi oli nii, et vaatasin kella. Kell näitas täpselt kesköötundi. Saad aru? Neljapäev. Kesköö. Mina seisan üksi keset metsa ristteel.”

“Miks ma siis aru ei saa?”

“Siis on hea. Väike minivärin läbis ihu. Igaks juhuks vaatasin, et kas õhk on puhas.”

“Metsas on õhk alati puhas.”

“Vaatasin selles mõttes, et äkki keegi on veel metsas.”

“Öösel on ju metsas pime.”

“Pime muidugi, kuid ikkagi selline instinkt. Keerutasin end seal riiesteel ja kas sa tead?”

“Kust mina tean? Mind ei olnud ju metsas.”

“Riisteel keerutades kaotasin ära orientiiri. Ükskõik kuhu poole vaatasin, tundus, et kodu on just seal. Kukkusin vanduma, ikka kurat ees ja kurat taga.”

“Mis edasi sai?”

“Edasi oli nii – järsku märkasin, et kurat ongi platsis. Latern käes ja räägib midagi omas keeles, ikka: hõkk-hõkk-hõkk!”

“Äkki oli hiinlane?”

“Kus minul oli aega mõelda tema rahvust?! Rabasin kotist mustad aluspüksid ja toppisin endale pähe. Saunalina tõmba-

Estraadiintermeediumid

sin ümber ning hakkasin igas variandis riste pilduma küll ette ja taha, et äkki kurat peab mind mingiks pühakuks või isegi moslemiks, kes nalja ei mõista ja võib kuradi pantvangiks võtta.”

“Kas aitas?”

“Ei aidanud. Siis hakkasin kuke moodi kirema – nüüd ju kuke aasta, et viin kuradi segadusse, nagu oleks kohalik kellaeg muudetud. Meil ju nüüd kohalikel omavalitsustel võim endi käes.”

“Kas aitas?”

“Aitas. Kurat pillas laterna maha ja pistis jooksu. Mina ka. Loomulikult vastassuunas. Enne ei saanud pidama, kui olingi Asta pool. Olin vales suunas jooksnud.”

“Kuidas sa ikkagi selle haige pea said?”

“Pudrunuiaga. Oma eit põrutas, kui teada sai, et olin öösel Asta pool. Kuigi rääkisin puhtsüdamlikult kõik ära, et kesköö ja kurat ristteel.”

“Mina seda kuradijuttu küll ei usu.”

“Naine ka ei uskunud. Uuris välja, et ristteel ei olnud mitte kurat, vaid meie volikogu esimees, kes tulnud parajasti erakonna koosolekult, endal kõva käik sees. Mind nähes ehmus nii ära, et siiani ei saa isegi allkirja ilma kokutamata anda. Kogu lugu. Aga mis sinuga juhtus?”

“Radikuliit. Olin sellel saatuslikul neljapäeva öösel Asta pool. Kui sina sinna tormasid, peitis Asta mind voodi alla,

MAHEHUUMOR

hakkas sind lohutama ja unustaski mind voodi alla külmale põrandale. Sealt radikuliidi saingi.”

“Miks sa voodi alt välja ei roninud?”

“Kartsin, et äkki lobised mu eidele välja, et olin Asta pool. Sina oled kõiges süüdi!”

“Kuidas mina?! Valitsus on süüdi, et ei ole kõrvalistele ristteedele teeviitasid üles pannud.”

“Käi metsa oma jutuga!”

“Mitte enne, kui pea saab terveks.”

“Lähme parandame pea ära! Pood peaks veel lahti olema.”

“Sobib. Ehk saab ka sinu radikuliidile abi.”

Klaara-Klafiira

“Klaara-Klafiira! Klaara-Klafiira!”

“Mis sa karjud! Tean isegi, et mu nimi on Klaara-Klafiira. Kuidas sa mu nime küll väänad ja venitad! Venitad nii, nagu rinnad veniksid rinnahoidja vahelt välja. Ma olen sulle sadu kordi öelnud, et minu nime tuleb öelda hellalt, muusikaalselt. Oleks sa kuulnud, kuidas mu eelmine mees Riku seda tegi. Nagu muusika naise kõrvadele.”

“Klaara-Klafiira!”

“Juba veidi parem, kuid mitte ligilähedanegi Rikule.”

“Klaara-Klafiira, kallis!”

“Ole hea, mine harjuta üksi. Ma ei mõista, kuidas võisin sinuga üldse abielluda?”

“Klaara-Klafiirake, musike!”

“Mäletan, et see toimus okupatsiooni rasketes tingimustes ja valik oli väike. Sinutaolisi antakse tänapäeva eurotingimustes nagu kilekotte pealekauba.”

MAHEHUUMOR

“Kallis, ma pa-pa-palun!”

“Õige mees ei palu kunagi. Minu endine mees Riku ei palunud isegi siis, kui tema juurest lahkusin. Ma küsisin, et miks? Kartis, et kui hakkab paluma, võin mitte ära minna. Vaat selline mees oli Riku!”

“Põrgu kõik! Mulle aitab! Mina lahkun.”

“Karla, kuhu sa lähed?”

“Lähem kirikusse. Ehk jumal võtab mu palveid kuulda, sest sina ju nendele ei reageeri.”

“Ei ole vaja! Mina olen sinu jumal. Karlake, püüa ainult lühidalt ja konkreetset rääkida.”

“Klaara-Klafiira...”

“Seda ma juba kuulsin. Edasi!”

“Köögist tuleb kõrbelõhna.”

“Jessas! Unustasin. Tegin koogi, sest täna on meil Rikuga abielulahutuse aastapäev. Lobised siin maast ja ilmast, aga ei sõnakestki köögist. Marss kööki! Päästa, mis päästa annab!”

“Mind see ei huvita. Saadki tõelise kõrbenud lahutuse aastapäeva maitse. *Good bye!* Eks leidub ka teisi jahimaid!”

Kinnisidee

“Tere! Hea, et sinuga kohtusin.”

“Juhtub vahel.”

“Väga hea, et juhtub. Minul on vajadus kellelegi oma hinge puistata.”

“Puista, kuid mitte minu riietele. Tee lühidalt!”

“Võib ka lühidalt. Sa ju tunnend mind? Mul keerleb peas pidevalt ideid. Nüüd aga tabas mind kinnisidee, millest ei saa kuidagi lahti.”

“Äkki on sul puupea, et kinni jääb?”

“Palun jäta naljad! Selline kinnisidee, et öösel vähkren küljelt-küljele, selili, kõhuli ja alles siis tavaliselt otsustan, et võtan ära. Hommikul kohvi juues aga rahunen ja mõtlen, et milleks võtta? Niigi hea elada. Egas mina ei ole ainuke poissmees.”

“Soovitan sul ikkagi naine võtta.”

MAHEHUUMOR

“Olen selle peale mõelnud. Ütleme, et trehvvab hea naine. Unistada ikka ju võib. Koristab toad, teeb süüa, peseb pesu. Aga kui ei ole? Kas siis vähe on meeste vastu perevägivalda kasutatud? Äkki pean ka naise pesu pesumajja tassima.”

“Ära siis võta naist!”

“Aga ma ei saa kuidagi oma kinnisideest lahti. Öösiti vähkren voodis küljelt-küljele, selili, kõhuli ja... Kurat! Vabandust!”

“Mine konsulteerri arstiga.”

“Tobuke, kuidas saab arst mind aidata? Parem soovita mulle mõni kodumasinat müügiagent.”

“Ei taipa.”

“Mis siin taibata? Ma ei suuda otsustada, kas osta pesumasin või mitte.”

“Ahsoo! Loomulikult osta!”

“Miks sa nii arvad?”

“Pesumasinast võid iga kell lahti saada. Võid osta uue ja kaasaegsema. Naistega on probleeme. Ma räägin kui spetsialist. Olen olnud kolm korda abielus ja iga uus naine on kümme korda hullem kui eelmine. Pesumasinaga ei juhtu seda kunagi.”

“Siis muidugi! Ma tänan sind. Nagu koorem langes südamele. Head päeva!”

Õmblusmasin

“Ma vaata ja vaata, sa old vist Maali?”

“Kost sa mind tunned?”

“Ma olle su vana peika. Kas tuud enämb ei mäletä?”

“Ei mäletä. Mul om noid peikasid olnud jalaga segada.”

“Seda ma usu. Sa käid kepiga. Eks nüüd jalad valutavad.”

“Ei. Tuu ei ole tuu pärast.”

“Mespärast siis tu kepp sul om?”

“Mehe iist. Et iks kuules toksimist uma kõrval.”

“Aga kas tuud mäletad, et ma kenkse sulle Singeri õmb-
lusmasina?”

“Aaa! Mäleta, mäleta. Sa oldki siis tu miis, kes mulle Singeri
õmbusmasina kenkse?”

“Sama miis. Madis om mu nimi.”

“Sa kurask võtse selle kingituse tagasi!”

II

MAHEHUUMOR

“Esi kinkse, esi võtse. Maali, kui tahad tuun tagasi tu Singeri õmblusmasina.”

“Ei taha. Mul olõ’i enam hääd silmanägemist.”

“Mes tost. Vänta masinat niisama ringi! Ma kuulse, et sa elad nüüd ütsi. Tahad, ma tule sinu manu eläma?”

“Ma kae nüüd nuurembaid.”

“Kuidas sa kaed? Esi ütliid, et sul om silmanägemisega raskusi.”

“Tu olõ’i sinu asi! Ma lää nüüd minemä. Kuidas tu laul nüüd ollegi, et *pista sinna uma Singeri masin! Pista sinna uma süütus ja au! Kõik. Hääd päiva!*”

“Kurask! Millised sõduri laule viil mäletad.”

“Piab mäletama. Me oleme nüüd NATO-s.”